

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3195/2024
11.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Момчиловић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3490/23 од 09.11.2023. године, у седници одржаној 11.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3490/23 од 09.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3490/23 од 09.11.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Лесковцу П 1/23 од 03.02.2023. године, којом је одбијен тужбени захтев за обавезивање тужене да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете, због претрпљених душевних болова услед повреде начела једнаких права и обавеза проузроковане дискриминацијом која је утврђена правноснажном пресудом Вишег суда у Лесковцу П 93/16 од 07.05.2018. године, исплати 80.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења 03.02.2023. године до исплате, те тужилац обавезан да туженој надокнади парничне трошкове од 6.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, битне повреде одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, с позивом на одредбе чланова 41. став 4. Закона о забрани дискриминације и чланова 403. став 2. тачка 1. и 404. Закона о парничном поступку.

Ревизија је дозвољена по одредбама члана 41. став 4. Закона о забрани дискриминације („Службени гласник РС“ бр. 22/09 и 52/21) и члана 403. став 2. тачка 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), па је

Врховни суд испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 372. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити су учињене друге битне повреде одредаба парничног поступка које по члану 407. ЗПП представљају ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Вишег суда у Лесковцу П.93/16 од 07.05.2018. године, утврђено је да је Закључком Владе Републике Србије број 401-161/2008 од 17.01.2008. године, којим су дозвољена средства ради исплате новчане помоћи ратним војним резервистима са пребивалиштем на територији седам неразвијених општина – Куршумлија, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађа, Дољевац и Прокупље, повређено начело једнаких права и обавеза и извршена дискриминација тужиоца, као учесника рата 1999. године, на основу пребивалишта ратних војних резервиста на територији Града Лесковца. На основу налаза и мишљења вештака неуропсихијатра утврђен је степен и интензитет душевних болова које је тужилац трпео због утврђене дискриминације.

Са полазиштем на овако утврђене чињенице нижестепени судови налазе да је основан приговор застарелости потраживања накнаде штете, коју тужилац тражи по одредбама чланова 41. став 1. и 43. Закона о забрани дискриминације, пошто је у време подношења тужбе 10.01.2019. године истекао рок застарелости из члана 376. ставова 1. и 2. Закона о облигационим односима. Наиме, рок застарелости за накнаду штете по основу дискриминације, која је претходно утврђена у посебном поступку, почиње да тече од момента доношења Закључка Владе Републике Србије од 17.01.2008. године, сходно закључку усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 14.11.2017. године, па је постављени тужбени захтев неоснован.

Наводе ревизије којима се указује на изостанак могућности тужиоца да сазна за садржину Закључка Владе Републике Србије од 17.01.2008. године и побија примена материјалног права, Врховни суд цени без утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Наиме, у сврху уједначавања судске праксе у великом броју предмета, на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 14.11.2017. године усвојен је закључак, по коме рок застарелости захтева за накнаду штете по основу дискриминације која је претходно утврђена у посебном поступку почиње да тече од момента доношења Закључка Владе Републике Србије 17.01.2008. године, како то правилно наводи и другостепени суд. Од тог дана почиње да тече објективни петогодишњи рок застарелости из члана 376. став 2. Закона о облигационим односима, за који је без утицаја време сазнања тужиоца за штету и за лице које је штету учинило, па је о тужбеном захтеву одлучено у складу са усаглашеном судском праксом заснованом на овом закључку.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**